

PRIČA O ZAGRLJAJU

Kad sam bio mali, posve mali, nisam volio da me gospođe, koje su susretali moji roditelji, grle i ljube. Svašta su me ispitivale, ponekad i takve gluposti da sam se čudio njihovoj hrabrosti. Ali sam mislio da je to dio neke igre, ritual koji one moraju proći da bi poslije mogle razgovarati s mojim roditeljima. Meni je to ipak bilo suviše nepristojno, ali sam pristajao na sve. Znao sam čak lijepo pozdraviti. Naučili su me stariji stotinama sitnih pojedinosti koje sam smatrao nevažnima.

I onda opet rat. Tek kad smo ostali goli i bosu pred strašnom živtonom neumitnošću, kada smo skinuli sa sbe sve prljave navke koje smo navlačili svako jutro pred zrcalom, a zaboravljali ih skidati, kada smo se riješili svega onog što nas čini opasnima, tek tada smo se onako jadni, i opet mali, pod zvijezdama zagrlili.

I ja sam sad konačno shvatio važnost i bit zagrljaja. Kada nekoga grlite, to je znak da nemate više riječi zahvalnosti što je s vama, to je ono hvala koje vas pokreće da u tom trenutku živite samo za tu bliskost. A nije bilo tako. Zagrljaji su bili najjeftiniji način da preživite susret do kojeg vam uostalom nije stalo. Mislim da će ljudi koji prežive ovaj rat još dugo u svijesti nositi iskon te geste. Tako i treba. Da smo svi to znali, možda svega toga ne bi niti bilo. Kada nekoga grlite, učinite to punim srcem, cijelim bićem, jer ne znate što će vam donijeti sljedeći trenutak.